

UIT DE PRACTYK

GEPERST KAUWVLAK

DOOR

EMIL FLAUMENHAFT

In het redactioneel gedeelte van het Januarinum­mer van dit tijdschrift klaagt *N(ord)* over weinig medewerking, in het bijzonder voor het vullen van de rubriek „Uit de praktijk”.

Van uit zijn standpunt bekeken heeft hij ongetwijfeld gelijk. Hij moge echter niet uit het oog verliezen, dat iets werkelijk nieuws niet elke maand gevonden wordt. Daarom zal dus ook de stroom van oorspronkelijke (in den waren zin des woords) bijdragen nooit groot kunnen worden. Ook bij het refereeren uit andere tijdschriften mag men m.i. het judicium over de oorspronkelijkheid niet al te soepel toepassen, want dan zal men weliswaar een dik gevulde rubriek referaten krijgen, maar de lezers zullen er weinig nut van hebben.

Er wordt immers veel te veel oude ballast gedrukt. Indien dus een referent van een bepaald tijdschrift langeren tijd niets van zich laat hooren, dan beteekent dat nog niet altijd, dat hij zich wil onttrekken „aan zijn moreele verplichting om mede te werken aan de ontwikkeling van ons beroep”. Dit kan ook het gevolg zijn van het simpele feit, dat de publicaties in het betrokken tijdschrift niets brachten, wat hem persoonlijk belangrijk genoeg leek, om in verkorten vorm anderen mede te deelen.

Welnu, na het bovenstaand „afreageeren van een minderwaardigheidscomplex” zal ik een poging wagen iets mede te deelen, wat mij nieuw lijkt en sommigen misschien het werk zal vergemakkelijken.

In mijne tandheelkundige bewaarschooljaren was ik, op straffe van niet afteekenen in het werkboekje, gedwongen de kauwvlakken van kronen te slaan tusschen een matrijs en patrijs van Melotte's metaal. Zoodra de dwang opghield, werd de moeilijkheid van het

werken met melotte ontloopen door de kauwvlakken massief te gieten.

Dat ik het werken met melotte zoo lastig vind is natuurlijk te wijten aan mijn persoonlijke onhandigheid — hoor ik al zeggen. Accoord, ik weet wel dat heele volksstammen van tandartsen met dat materiaal, naar zij verzekeren, uitstekend overweg kunnen. Dezelfde tandartsen, met een lector in de prothetische tandheelkunde aan het hoofd, beweren immers ook tot meer in staat te zijn dan zelfs de beste chemici, want zij trachten de resten van het loodhoudend melotte met zwavelzuur van het goud af te koken. Zoo handig ben ik helaas niet en ik vind de resten van melotte op het goud zeer lastig, ook bij het gebruik van salpeterzuur.

Een matrijsje gieten op een patrijs van een legering met hetzelfde smeltinterval zou in het gietbedrijf niemand in zijn hoofd krijgen. In de tandheelkunde echter vindt men dat heel gewoon. Dat dus de twee deelen, ondanks separatie, vaak aan elkaar gaan kleven zal ook wel mijn eigen schuld zijn. Bovendien ben ik nog steeds niet achter het geheim kunnen komen, hoe men tusschen nauwkeurig op elkaar passende modellen een kauwvlak kan persen zonder het goud op sommige plaatsen erg te verzwakken of te scheuren.

Voor mij was het dus makkelijker de kauwvlakken te gieten. Met deze werkwijze was ik ook zeer tevreden, zoolang ik goud als materiaal voor kronen gebruikte. Sinds ongeveer 2 jaren echter gebruik ik voor dit doel bijna uitsluitend een legering van platina met 10 % iridium en dit materiaal kan men, gezien het hooge smeltinterval, in onze techniek niet gieten. Ik was genoodzaakt terug te keeren tot de geperste kauwvlakken. Om aan de bovengeschilderde moeilijkheden met melotte te ontkomen, kwam ik tot de volgende werkwijze.

De kroonring wordt in den mond gepast en op de juiste hoogte gebracht. Men drukt in den ring een stukje zachtgemaakte inlaywas en laat de patiënt dichtbijten en kauwbewegingen uitvoeren. De beethoogte en de articulatie zijn dus vastgelegd en de kroon kan verder in het laboratorium zonder gipsafdruk van den mond en zonder articulator klaar gemaakt worden.

Men schaaft de was bij tot den juiste vorm van een kauwvlak en zorgt ervoor om tot onder de beethoogte af te nemen, zooveel als de dikte van het te maken kauwvlak zal bedragen. Als men te weinig afneemt, moet men later van de antagonist afslijpen. Van dit kauwvlak in was maakt men na separatie met vloeibare paraffine een afdruk met stents (fig. 1).

In dit negatief maakt men, na separatie, weer een positief in was

(fig. 2). Ik gebruik voor dit doel de rose was voor prothesewerk. Dit positief wordt ingebed op een dikke stift (oude boor) en gegoten in een legering van 85 % Ag en 15 % Sn. Indien men voor

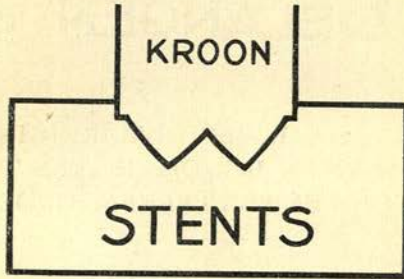

Fig. 1.

het inbedden gebruik maakt van een rubberbuisje „Efco” kan men al 20 minuten na het inbedden op een volle gasvlam de was uitbranden en een kwartier later gieten.

Men heeft dus thans een patrijs van hard metaal. Een matrijs wordt niet gegoten. Een strookje tin van 1 mM dikte vouwt men

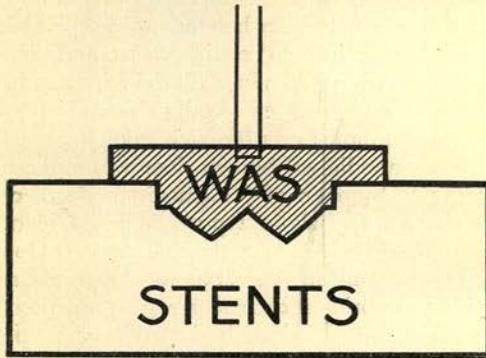

Fig. 2.

driedubbel en perst in het tin het model van zilver in een bankschroef. Men krijgt al na licht aandraaien in het tin een afdruk van de knobbels, om voor het verder werken de stand van het tin ten opzichte van het zilver vast te kunnen leggen.

Het kauwvlak van goud of platina kan thans zeer gemakkelijk in een bankschroef met het tin tegen het zilver aangeperst worden.

Ook deze methode heeft natuurlijk haar voetangels en klemmen. Mocht het de eerste keer niet lukken, dan bedenke men, dat ook de meest eenvoudige methode eerst geleerd moet worden.